

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2007. évi március hó 29. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt az **I.rendű vádlott ÉS TÁRSA** ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2006. évi december hó 4. napján kihirdetett **3.B.972/2005/39.** számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a** azzal, hogy a bűnjeljegyzék száma helyesen: **Bjk.271/2005.**

Megállapítja, hogy a II.r. vádlott lakcíme: **Helység, utca, házszám.**

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntetében, önbíráskodás büntetében és személyi szabadság megsértésének büntetében, a II.r. vádlott bűnösségét e bűncselekményekhez nyújtott bűnsegédi bűnrészségben mondta ki. Ezért az I.r. vádlottat halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat ugyancsak halmazati büntetésül 2 év, végrehajtásában 5 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést jelentettek be:

- a vádlottak, elsősorban bűnösségük megállapítása miatt, felmentésük, másodsorban a büntetésük súlyossága miatt, enyhítés érdekében;
- a védő megalapozatlanságon alapuló téves tényállás megállapítása és téves minősítés miatt, elsősorban védenői felmentése, másodsorban büntetésük enyhítése érdekében. Sérelmezte továbbá a bizonyítási indítványok elutasítását is, különösen a DNS vizsgálatra vonatkozót.

A nyilvános ülésen a védő - az I.r. vádlottal egyetértésben - az I.r. vádlott önbíráskodás büntetében való bűnösségének megállapítását nem sérelmezte, egyéb irányban viszont mindenben fenntartották fellebbezéseiket, mely szerint a személyi szabadság megsértésének büntette csak látszólagos alaki halmazatot képez az önbíráskodással, így az abban való bűnösség nem állapítható meg, az életveszélyt

okozó testi sértés büntettét az I.r. vádlott nem követte el, így ezen cselekmények alól kérte a felmentését. A II.r. vádlott fenti két tettesi alapcselekmény híján nyilván nem lehet azok bűnsege, míg az önbíráskodás tekintetében a védői álláspont szerint a II.r. vádlott nem valósított meg olyan magatartást, amely a bűnsegédi bűnrészesség megállapítását megalapozná.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és az ügyész a nyilvános ülésen is eljárási szabálysértéseket és iratellenességet észrevételezett, továbbá, álláspontja szerint a személyi szabadság megsértésének büntette a sanyargatással elkövetett alakzatot valósította meg. Ehhez képest indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

A fellebbezéseket az ítéletábra alaptalanoknak ítélte, az ügyész indítványait a sanyargatással elkövettség tekintetében nem, egyebekben viszont mindenben osztotta.

Helytálló indokkal utasította el az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványokat a megyei bíróság. Indokait az ítéletábra is osztotta. A DNS-szakértői vizsgálat tekintetében is helyes az elsőfokú álláspont.

A védőnek a fellebbezési eljárás során előterjesztett, másik orvosszakértő bevonására irányuló indítványát elutasította az ítéletábra. Másik orvosszakértő véleményének, mint okirati bizonyítéknak felolvasására és ehhez képest a szakértőnek az eljárásba történő bevonására kizárólag abban az esetben van törvényes lehetőség, amennyiben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlan. Ebből értelemszerűen következik, hogy az elsőfokú tényállás megalapozottsága esetén a bizonyítás elrendelése a felülbírálat során szóba sem kerülhet.

Az alábbiakban az ítéletábra bővebben kifejti álláspontját az elsőfokú tényállás megalapozottságát illetően, előzetesen csak annyit rögzít, hogy az

Bf.II.30/2007/10.

mindenben megalapozott. Ebből következően a bizonyítási indítvány nem volt teljesíthető.

Eljárási szabálysértés valósult meg azzal, hogy a megyei bíróság **(szakértő neve)** műszaki szakértői véleményét anélkül vette szakértői véleménynek és tekintette a szakértőt igazságügyi műszaki szakértőnek az ügyben, hogy őt a Be. 112. § (2) bekezdése értelmében szakértőként, alakszerű határozattal bevonta volna az eljárásba. Ez az eljárási szabályszegés arra vezethető vissza, hogy az elsőfokú bíróság - de a nyomozó hatóság és az ügyész is - nem észlelte, hogy **(szakértő neve)** igazságügyi műszaki szakértő a szakvéleményét a védelem kérelmére nyújtotta be („magán”szakvéleményként). Abból azonban, hogy a megyei bíróság a szakértőt az ügyész vádirati indítványára megidézte, őt meghallgatta és költséget, illetve díjat állapított meg részére, nyilvánvaló, hogy őt az ügybe a már felhívott törvényhely alapján szakértőként bevonta, csupán az alakszerű végzés meghozatalával maradt adós. Ezért az eljárási szabálysértés viszonylagos, az az eljárás törvényességét nem érinti.

Ugyancsak relatív az eljárási szabálysértés a sértett képviselőjét illetően. A sértett képviselőjeként megjelent ügyvéd több alkalommal eljár az ügyben, ám nem minden határnapról értesítette őt az elsőfokú bíróság, sőt az ítéletet sem kézbesítette számára. Ennek azonban az ügy érdemére nem volt kihatása, ezért csupán az eljárási szabálysértés megállapítására szorítkozott az ítélőtábla.

Az elsőfokú bíróság szükségtelenül a Be. 287. § (5) bekezdésében írtak ellenére, azt célzó külön indítvány hiányában ismertette az egyik előző tárgyalási jegyzőkönyvet. Ennek szintén nem volt kihatása az eljárás törvényességére, ezt csupán a másodfokú bíróság - az ügyész észrevételére - jelezte.

Az elsőfokú ítélet a megyei bíróság által széles körben lefolytatott bizonyítás eredményeképpen mindenben megalapozott, ezért irányadó volt a felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság a vád és a védelem által indítványozott bizonyítékokat egyenként és összességükben is megvizsgálta, az egymás valóságát kizáró bizonyítékokat ütköztette és azok gondos, szakszerű elemzése eredményeképpen jutott arra a meggyőződésre, hogy a vádlottak szavahihetősége megdőlt, ezért az általuk előadottakkal szemben különösen a sértett vallomását és az azt támogató bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául. Kellően feltárta a sértett sorozatbortatórésszel járó sérüléseinek keletkezési mechanizmusát és ehhez képest - ezt a tényt összevetve a többi bizonyítékkal - megnyugtató tényállást állapított meg arra nézve, hogy a sértett ezt az életveszélyes sérülést az I.r. vádlott bántalmazása folytán szenvedte el. Etekintetben is megalapozott tehát a tényállás, az erre vonatkozó további bizonyításnak emiatt nincs helye.

A továbbra is hatályban lévő 84. számú Legfelsőbb Bírósági Kollégiumi Állásfoglalás értelmében kizárólag részleges vagy teljes megalapozatlanság esetén kerülhet szóba a további bizonyítás, illetve a teljes megalapozatlanság esetén az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése. A már kifejtettek miatt ezen intézkedésekre tehát nem volt törvényes indok.

A védelemnek - az I.r. vádlott tekintetében most már részleges - felmentést célzó fellebbezése voltaképpen nem mást, mint a bizonyítékok eltérő értékelését célozza. Azt sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság nem a vádlottak ténybeli előadását, hanem a már hivatkozott terhelő bizonyítékokat fogadta el tényállása alapjául és így következtetett mindkét vádlott bűnösségére.

A törvényen alapuló, ezért irányadó bírói gyakorlat értelmében megalapozott elsőfokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelésére sem. Következésképpen az eltérő értékelést célzó és így a megalapozott tényállást támadó védelmi fellebbezések nem vezethettek eredményre.

A mindenben megalapozott tényállásból helyesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére is. A hivatkozott törvényhelyek mindenben pontosak.

Ami a személyi szabadság megsértésének büntettét illeti, nem osztotta a védőnek a látszólagos alaki halmazatra vonatkozó álláspontját az ítéletábla.

Az I.r. vádlott nem csupán az önbíráskodás körében kifejtett kényszerítést, illetve bántalmazást valósította meg, a sértettet ugyanis a szabad helyválasztásban, mozgásában nem csupán a tettlegesség kifejtése alatt akadályozta meg, hanem a vendéglátóhely és otthona között a sértettet

Bf.II.30/2007/10.

akarata ellenére az utcán végigvonszolta. Így a két tényállásszerű magatartás nem esik egybe, a személyi szabadság megsértése az elkövetési módra figyelemmel, nem az önbíráskodás eszközselekményeként értékelendő, hanem azzal valóságos halmazatban áll.

A másodfokú bíróság nem osztotta az ügyésznek a személyi szabadság megsértésének súlyosabb alakzata megállapítását célzó indítványát sem.

Általában az elkövetőknek az a magatartása alkalmas a sanyargatás megállapítására, amely a sértett pusztta helyváltoztatásának megakadályozásán túl egyéb, a sértett emberi méltóságát, büszkeségét sértő további cselekményekben, így éheztetésében, különösen kínzóeszközökkel való bántalmazásában, lelki, testi gyötrelmek okozásában merül ki.

Jellegzetessége, hogy a sértettnek olyan testi vagy lelki szenvedést okoz, amely nem meríti ki valamely egyéb bűncselekmény törvényi tényállását. Jelen esetben a személyi szabadság megsértéséhez szükséges erőszakon túl az I.r. vádlott által kifejtett magatartás egy másik súlyos bűncselekmény, az életveszélyt okozó testi sértés büntettének megállapítását alapozta meg.

Az elsőfokú tényállásban leírt ezen magatartások tehát az ítéletábra álláspontja szerint nem alkalmasak a most meghatározott feltételek szerinti súlyosabb minősítésre.

Az kétségtelen, hogy bizonyos fokú megalázottság-érzetet kelthetett a sértettben az, hogy őt az italmérő helyiségből, asztalától úgy vonszolta el az I.r. vádlott - a II.r. vádlott érzelmi, morális támogatása, pszichikai bűnsegélye mellett - hogy lábáról egyik papucs is leesett és akként adta nyomatékosan jelét annak, hogy nem kíván az I.r. vádlottal tartani, hogy még az útjába eső lámpaoszlopba is belekapaszkodott. Ez azonban messze nem elégíti ki azt a mértéket, amelyet a törvény a személyi szabadság megsértése büntettének e minősített alakzatához, a sanyargatáshoz megkíván (lásd: Btk. Kommentár 24. pótlás 469. számú oldal, a BH 1984. évf. 338. számú jogeset).

Ebből következően nem osztotta az ügyésznek a súlyosabb minősítést célzó indítványát, az elsőfokú minősítések mindenben törvényesek.

Az I.r. vádlott bűnösségével kapcsolatosan kifejtettekre is figyelemmel nem foghat helyt a II.r. vádlott felmentésére irányuló fellebbezés sem.

Az I.r. vádlott a II.r. vádlott gyermeke, aki cselekményét az anyja érdekében, az ő jelenlétében valósította meg. A II.r. vádlott jelenléte, magatartása, az I.r. vádlott cselekvőségével való morális azonosulása nyilvánvalóan szándékerősítőleg hatott az I.r. vádlottra. Ez alapján, s nem a vádlottak fizikai erőnléte miatt - melyet a védő kifogásolt - állapítható meg, hogy a II.r. vádlott magatartásával a pszichikai bűnsegélyt megvalósította. Erre tekintettel a II.r. vádlott bűnösségének megállapítása is mindenben törvényes.

A bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság maradéktalanul és kimerítően feltárta és azokat kellően is értékelte mindkét vádlott esetében a fő- és az I.r. vádlottnál a mellékbüntetés kiszabásakor, további enyhítőként az ítéletábra csupán az időmúlást értékelte.

A szabadságvesztések mértéke nem eltúlzott, azok arányosak, az I.r. vádlott szabadságvesztésének tartama, figyelemmel a halmazatként kiszabható 2-12 éves büntetési tételkeretre, az alsó határhoz közeli, így súlyosnak semmiképpen nem mondható. A II.r. vádlott esetében mind a tartam, mind a felfüggesztés próbaideje egyaránt arányos, enyhébb büntetés kiszabása szóba sem került. Az I.r. vádlottnál a

mellékbüntetés is kellően kifejezi, hogy e vádlott a cselekményei miatt nem alkalmas arra, hogy a jövőben részt vegyen a közügyek gyakorlásában.

Mindebből következik, hogy a büntetések lényeges enyhítését célzó védelmi fellebbezések sem vezethettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság a bűnjeljegyzék számát az iratoktól eltérően elírás folytán helytelenül jelölte meg, ezért azt az ítéletábra pontosította és a II.r. vádlott által felmutatott közokiratból megállapította új lakóhelyét.

A kifejtettekből következik, hogy a fellebbezések minden irányban alaptalanoknak bizonyultak, ezért az ítéletábra az elsőfokú ítéletet a Be. 371. § (1) bekezdés I. fordulata alapján helybenhagyta.

A végzés elleni fellebbezési jogot a Be. 386. § (1) bekezdésének megfelelő értelmezése zárja ki.

S z e g e d , 2007. évi március hó 29. napján

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk. Dr.Katona Tibor sk. Dr.Mezőlaki Erik sk.
a tanács elnöke a tanács tagja,előadó a tanács tagja
Bf.II.30/2007/10.

A Szegedi Ítéletábra Bf.II.30/2007/10. számú végzése és a Csongrád Megyei Bíróság 3.B.972/2005/39. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon mindkét vádlott vonatkozásában jogerős és - a II.r. vádlott esetében fel nem függesztett részében - végrehajtható.

S z e g e d , 2007. évi március hó 29. napján

Gyurisné dr.Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke